

Jeney Andrea

NŐI TÁSKA

Azért vettem, hogy elégedett legyél.
Széles szíj, cipzáros, nagy rekeszek.
Kulcs, jegyek, könyv, térkép belefér.
Az útlevel se húzza a zsebed.

A városon kívül voltak a romok.
Derékmagas, sgrafittós kőfalak.
Köröttük kietlen, szélfúttá homok.
De megóvták. A mozaik ép maradt.

Mind rohantak. Mi néztük a képeket.
Nem sejtettük, a múzeum bezárt.
Magas kerítéssel védett terület.
Máshunok kellett. Úgy éreztem, leránt.

Kapaszkodtam. Fojtón rám tekeredett.
Reccsent és végre elszakadt a pánt.

BŐRDZSEKI

Narancsok, okkerek. Egy kő ablakkeret.
A házfalakra vadszőlő futott.
Lepergett vakolat. Zárt zsalugáterek.
Girbegurba, köves sikátorok.

Hogy átférjünk, arrébb toltunk egy vespát.
Akkor láttam meg az árkád alatt.
Fanyalogtál. „Fekete. Bőr. Szűk lesz rád.
Ilyet csak motorosok hordanak.

Nőknek nem illik. Túlságosan drága.”
Megbűvölt az illat, a szegecsek.
Az árus már készült a sziesztára.
Én alkudoztam. Végül engedett.

Kanyar jön. Bedőlök. Suhan a sztráda.
Otthagytam neked a menetszelet.

Sufnituning
(138 x 158 cm, olaj, vászon)